ristinder o. s. v. o. s. v. efter nogle faa Aars strængt Arbejde segne om som Fluer i Oktober, fordi deres fysiske Kræfter ikke slaar til. Mange siger jo, at Kvinderne — særlig under deres Uddannelsesperiode — tager for haardt fat og derfor opbruger Arbejdskapitalen altfor hurtig; ja, det kan nok være sandt, men sandt er det ogsaa, at behandlede de deres Legeme mere forstandigt, vilde dette være dem en mere udholdende Tjener.

Ofte har Kvinder lange Veje at gaa i daarligt Vejr og Føre til deres Arbejdsplads; de faar vaade Skørter og fugtige Fødder. Vel har vi Opheisningsapparater og Galoscher. Om disse sidste har jeg hørt en Læge ytre: „hellere vaade Fødder end Gummisko, som hindrer Fodens Transpiration," og Hejseapparaternes Uskønhed og Upraktiskhed vil vist ingen bestride. Ogsaa til husligt Arbejde, Havearbejde, ja ethvert praktisk Arbejde, hvortil andet end netop Hændernes Hjælp udkræves, er de lange, tunge Skørter slemt i Vejen. Endnu en Side af Sagen skal jeg anføre. Ofte har jeg paa Københavns Gader set nydelig paaklædte, fine Kvinder lade deres Kjoler slæbe hen ad Fortovene, og hvad har ikke disse Slæb ført med sig af Spyt og Støv og fæle Bakterier? — Dette strider mod de simpleste Renligheds og Sundhedsregler, og det er ufatteligt, at nogen kan finde sig i at hjembære sligt paa sine Klæder.

Jeg skal i al Beskedenhed tillade mig at give et lille Udkast til en bekvem og ikke uklædelig Arbejdsdragt. *Et* meget varmt, *delt* Underskørt, derover en let, aldeles fodfri Kjolenederdel, en løs Bluse med Bælte om Livet, *Fedtlæder*sko til Udgangsbrug i vaadt Vejr, i Stedet for det pjankede Damefodtøj, som ikke tillader en ordentlig Spadseretur paa Landet om Vinteren. Det er dog virkelig ynkeligt at maatte spærre sig inde fra den friske Luft for Klædernes Skyld, hvad jeg har set mange Damer gøre. Jeg kan ikke se noget som helst „shocking" i den af mig foreslaaede Dragt, og alle vore andre Dragter, der maa betragtes som Tvangsredskaber, behøver ikke derfor at kasseres, dem kan vi iføre os som Festskrud, og i det hele taget naar Hovedhensigten er at tage sig ud.

Hvorfor mon denne ene Ting: Reformdragten, er saa uendelig længe om at træde ud i Livet? Jeg tror det er, fordi intet afskrækker som det, at blive udlet. Mange peger, moralsk talt, Fingre ad de modige Kvinder, som vover at have en anden Uniform end den af Moden vedtagne. Desværre har denne Opfattelse Medhold hos Størsteparten af „Damerne", derfor bliver Reformdragten vist aldrig til Vir-